

Kuinka käy tieteen rahoituksen?

■ Tutkimuksen nihkeä rahoittaminen on Suomen Akatemian ja yliopistojen yhteinen päänsärky, joka jopa uhkaa maamme mainetta tasokkaana tiedemaana.

SISKO LOIKKANEN

Kun valtiovarainministeriö viime syksynä julkaisi budjettiehdotuksensa, jossa Suomen Akatemian vuoden 2022 tutkimusrahoitukseen kaavailtiin 40 miljoonan euron leikkausta, akateemisessa maailmassa nousi meteli.

Pudotusta perusteltiin Veikkauksen rahapelituottojen kutistumisella, joka piti saada kompensoitua.

Ongelmaan on nyt hahmoteltu toisenlaisia ratkaisua, josta on jo päästy parlamentaariseseen sopuun, mutta tutkimusrahoituksen kokonaisuutta ja erityisesti vuotta 2023 puidaan vielä hallituksen kehysriihessä huhtikuussa.

Tieteen ja tutkimuksen rahoittaminen tuntuu joka tapauksessa olevan kakku, josta on helppo viipaloida paloja pois.

Suomen Akatemian tutkimusrahoitusta menee noin 90 prosenttia yliopistoille, jotka taas kuluttavat sen lähinnä työntekijöidensä palkkoihin. Leikkauksista seuraa väistämättä se, että yliopistotutkijoiden joukko harvenee entisestään.

”Tutkimusrahoituksen tempoilevuus on suuri ongelma, koska tieteenteko on luonteeltaan pitkäjänteistä. Tutkija pitäisi voida palkata tutkimusryhmään neljäksi, viideksi vuodeksi kerrallaan”, kommentoi Helsingin yliopiston kemian osaston johtaja, orgaanisen kemian professori **Ilkka Kilpeläinen**.

Samaa korostaa myös professori **Johanna Myllyharju** Oulun yliopiston biokemian ja molekyyli lääketieteen tiedekunnasta. Hän toimii Suomen

Akatemian hallituksen puheenjohtajana.

”Tieteessä suunnitellaan työtä ja rakennetaan tutkimuksen infrastruktuuria pitkällä aikajanelalla, ja äkkinäiset poukkoilut ovat todella pahasta”, Myllyharju sanoo.

Akatemiolla oli vuonna 2021 käytössään EU:n elpymis- ja palautumistukivälineen kerätalousteista rahoitusta 45 miljoonan euron verran. Tälle vuodelle rahaa saadaan maksimissaan 50 miljoonaa euroa.

EU-rahastakin kuitenkin korvamerkitty vihreään siirtymään ja digitalisaation edistämiseen, eivätkä ne korvaa leikkauksia akatemian vuosittaisesta myöntövaltuudesta, joka on kansainvälisessä vertailussa jo lähtökohtaisesti pieni.

”Tiede ei ole budjettien voittaja”

”Tämän vuoden talousarviossa Suomen Akatemian myöntövaltuus on 310 miljoonaa euroa, ja lisäksi strategisen tutkimuksen neuvoston myöntöihin on 55 miljoonaa euroa”, kertoo johtaja **Erja Heikkinen** opetus- ja kulttuuriministeriöstä.

”Yliopistojen toimintaan on varattu kaksi miljardia ja ammattikorkeakoulujen miljardi euroa. Osa rahasta menee tutkimukseen, mutta kuinka suuri osa, sen yliopistot ja ammattikorkeakoulut päättävät itse.”

Näiden rahoitusmuotojen lisäksi valtion budjetista rahoitetaan valtion tutkimuslaitosten toimintaa ja niissä tehtävää tutkimusta.

Suomessa tutkimusrahoituksesta julkista rahaa on noin kolmannes. Loput eli kaksi kolmasosaa satsaavat yritykset.

Yliopistojen käyttämästä tutkimusrahoituksen kokonaissummasta noin puolet on täydentävää rahoitusta. Tästä täydentävästä kilpaillusta rahoituksesta Suomen Akatemian osuus on noin puolet. Loput tutkijat keräävät eri lähteistä, kuten säätiöiltä, Business Finlandilta, EU:lta ja Euroopan tutkimusneuvostolta ERC:ltä.

Erja Heikkisen mukaan ”tiede ei ole ollut voittaja” valtion budjeteissa.

”Tämä johtuu siitä, että samalla pöydällä ovat muutkin rahoitusratkaisut, esimerkiksi koko koulutusjärjestelmä sekä terveydenhuolto ja sosiaalipalvelut.”

Suomalaisen tutkimusrahoituksen kummallisuus on se, että osa Suomen Akatemian rahoituksesta on sidottu nimenomaan Veikkauksen rahapelien tuottoihin.

”Tiederahat on kytketty uhkapelaamiseen”, Heikkinen vahvistaa.

Oudosta kuviosta päästään kuitenkin jatkossa irti.

”Tästä ollaan pääsemässä uuteen järjestykseen, kiitos rahapelituottojen aleneman kompensoinnista saavutetun parlamentaarisen sovun, jota [entisen valtiovarainministerin] **Erkki Liikasen** johtama työryhmä pohjusti.”

» » »

Suomessa tehtävä tutkimus on Suomen Akatemian näkövinkkelistä korkeatasoista, ongelmana on vain sen rahoittaminen. "järjestelmään ei pitäisi kuulua jatkuva epävarmuus", sanoo akatemian hallituksen puheenjohtaja Johanna Myllyharju.

Perustutkimus muodostaa sovellustenkin perustan

Julkista tiedekeskustelua seuratessa huomaa usein, että perustutkimus on terminä ongelmallinen.

Sanan sisältö ei ole kaikille selvä. Suomen versio on käänös englannin kielen ilmaisuista *basic research* tai *fundamental research*.

Saattaa olla, että perustutkimuksen merkitys on osalle päättäjistäkin epäselvä. Asiantuntijat tarjoavatkin tilalle parempia termejä.

”Pitäisi puhua perusilmiöiden tutkimuksesta”, sanoo Helsingin yliopiston kemian professori **Ilkka Kilpeläinen**.

”Me taas puhumme monissa yhteyksissä uutta tietoa tuottavasta tutkimuksesta, koska se kertoo enemmän kuin sana perustutkimus”, kommentoi johtaja **Erja Heikkinen** opetus- ja kulttuuriministeriöstä, jossa termin hankaluus myös on huomattu.

Luonnon perusilmiöihin pureutuvat tutkijat ovat toistuvasti kritisoineet sitä, että rahoittajat haluaisivat jo hakemusvaiheessa tietää, millaisia tuloksia tuleva tutkimus tuottaa.

Rahan vastineeksi pitäisi saada selvä

hyöty ja tuotos, kuten uusi innovaatio tai sovellus.

”Perustutkimuksesta ei voi innovaatioita odottaa, koska lähtökohtana on perusilmiön tutkiminen”, huomauttaa tieteen, teknologian ja modernin yhteiskunnan tutkimuksen professori **Karl-Erik Michelsen** LUT-yliopistosta.

”Innovaatioissa on kyse hallinnan ja hallitsemattomuuden paradoksista, ennustamattomasta prosessista, jossa syntyy innovaatio tai ei synny. Jos tulos pystytään ennakoimaan etukäteen, kyse on vanhasta, tutusta tiedosta.”

Jos siis rahoittajan toiveena on, että tutkija kertoo tuloksen etukäteen, uu-

tuusarvo on jo menetetty.

”Eikä sellainen järjestelmäkään ole hyvä, jossa raha annetaan niille, jotka tietävät tuloksen jo ennalta”, professori lisää.

Ihanne olisi hänen mukaansa tilanne, jossa tutkija voi keskittyä työhönsä syvatasolla ja rauhassa, ilman odotuksia ja ilman pelkoa rahoituksen katkeamisesta.

”Yhdysvalloissa kansallista turvallisuutta tukevaa teknologiaa tutkiva DARPA-laitos on kiinnostava esimerkki. Heillä on 120 projektipäällikköä, jotka saavat tehdä ihan mitä haluavat. Myös organisaatorakenne on ohut”, Michelsen kehuu.

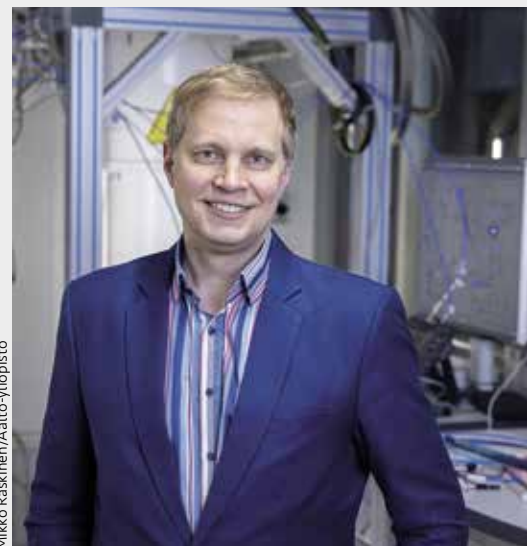
Ilmiöt on ymmärrettävä syvällisesti

Tutkimus on useimmiten ennalta arvaamaton polku, jota kuljettaessa eteen voi tupsahtaa tuntemattomia ilmiöitä, joskus jopa sattumien kautta.

Odottamattoman havainnon myötä hanke saattaa kääntyä aivan uuteen suuntaan tai ainakin sivupoluille – jotka puolestaan voivat poikia tuottoisan spinoffin.

Perustutkimuksessa tutkija ei voi kertoa tulostaan etukäteen, muistuttaa professori Karl-Erik Michelsen.

”Tutkijan pitäisi voida lähteä myös sivupoluille.”

Mikko Raskinen/Aalto-yliopisto

Huipputuotteet syntyvät vain syväosaamisesta, painottaa professori Mikko Möttönen.

”Tutkijan pitäisi voida lähteä näille sivupoluille. Kun havaitaan kiinnostava ilmiö, se tyypillisesti houkuttelee mukaan toimijoita, jotka alkavat kehittää ideaa eteenpäin kohti sovellusta”, Michelsen kuvailee.

Tutkijat korostavat perustutkimuksen merkitystä mutta myöntävät, että raja perus- ja soveltavan tutkimuksen välillä on häilyvä.

”Mutta jotta sovellus voi syntyä, ilmiö sovelluksen taustalla pitää ymmärtää hyvin syvällisesti”, sanoo fyysikan kvantti-ilmiöitä tutkiva professori **Mikko Möttönen** Aalto-yliopistosta.

”Vain syväosaamisen perustalta syntyy huipputuotteita, ja vain parhaat osaajat saavat aikaan tieteellisiä tuloksia, jotka toimivat pohjana sovellukselle.”

Myös Möttönen tähdentää, että nimenomaan sivupolut voivat johtaa johonkin ”aivan uuteen”.

Fyysikko on ollut perustamassa IQM Finland -yritystä, joka on toteuttanut ensimmäisen suomalaisen kvanttitekoneen.

Möttösen tuorein meriitti on valinta Vuoden 2021 innovaatioprofessoriksi. Tunnustuksen myöntävät Business Finland, Teknologiateollisuus ja konsulttiyhtiö Spinverse.

”Kaikkia tutkijoita sovellukset eivät kuitenkaan edes kiinnosta. He mieluummin keskittyvät tutkimaan sitä aihetta, jossa ovat hyviä”, innovaatioprofessori muistuttaa.

Teemu Leinonen/LUT-yliopisto

Liikasen työryhmä ehdotti noin vuosi sitten, että rahapelituotot sijoitetaan valtion budjettiin ja edunsaajat budjetin kehysmenettelyn piiriin.

”Hallitus istuu nyt viimeistä vaalikauttaan, joten enää on tuskin odotettavissa erityisiä irtiottoja”, Heikkinen sanoo.

”Se, tuleeko tutkimukselle lisää rahaa, selviää, kun lisätalousarviosta päätetään. Periaatteessa tutkimusrahoitusta suunnitellaan neljän vuoden rahoituskehysessä.”

Parhaatkin hankkeet vailla rahoitusta

Suomen Akatemian vinkkelistä katsotuna Suomessa tehtävä tiede on monipuolista ja korkeatasoista.

”Todella paljon hyvää tutkimusta tehdään akatemian kaikkien toimikuntien alueilla”, professori Johanna Myllyharju vahvistaa.

Akatemian nykyistä rahoitusta hänen sijaan pitää täysin riittämättömänä. Sama todetaan myös Suomen Akatemian tehtyissä kansainvälisessä arvioinnissa, joka julkistettiin maaliskuun alussa. Raportti suosittelee, että akatemian tutkimusrahoitusta nostetaan.

”Meidän myöntövaltuutemme riit-

Opetus- ja kulttuuriministeriö

Tiede taistelee samoista rahoista muun muassa terveydenhuollon ja sosiaalipalvelujen kanssa, toteaa johtaja Erja Heikkinen opetus- ja kulttuuriministeriöstä.

tävät nykyisin vain noin kymmeneen prosenttiin hakemuksista. Tämä tarkoittaa, että aivan erinomaisia tutkimussuunnitelmia jää ilman rahaa. Olemme kipurajoilla”, Myllyharju muu-
rehtii.

Akatemia käyttää hakemusten arviointiin paneeleja, jotka koostuvat

alojen ulkomaisista huippututkijoista. Paneelit antavat jokaisesta hakemuksesta lausunnon ja pisteyttävät ne asteikolla 1–6.

Tilanne on niin hälyttävä, ettei edes kaikkia täydet kuusi pistettä saaneita loistavia tutkimushakemuksia pystytä rahoittamaan.

”Jos voisimme antaa rahaa edes viidesosalta sisään tulleista hakemuksista, kykenisimme rahoittamaan kaikki kuutoset ja muutaman muunkin siihen päälle”, sanoo vihreän kemian ja kestävä kehityksen tutkimukseen keskittynyt epäorgaanisen kemian professori **Timo Repo** Helsingin yliopistosta.

Repo on perehtynyt tilanteeseen akatemian luonnontieteiden ja tekniikan tutkimuksen toimikunnan jäsenenä. Hän miettii jo ennakoon myös ensi vuonna uhkaavaa tilannetta.

”Koska akatemia rahoittaa merkittävän osan Suomessa tehtävästä korkean tason tutkimuksesta, vuodelle 2023 kaavaillut leikkaukset osuvat kiipeästi tieteen huipulla oleviin tutkimusryhmiin, tutkijoihin ja väitöskirjatutkijoihin.”

Toimikunnat siis haluaisivat tukea monia hankkeita, mutta raha ei riitä kaikille. Kuinka päätökset näin hankalassa paikassa syntyvät?

”Tutkimussuunnitelman laatu ratkaisee paljon. Samoin se, onko kyse

» » »

Helsingin yliopisto

”Läheskään kaikkia kansainvälisten asiantuntijaraatien erinomaisiksi luokittelemia hakemuksia ei pystytä rahoittamaan”, harmittelee professori Timo Repo Suomen Akatemian luonnontieteiden ja tekniikan tutkimuksen toimikunnasta.

Ioniset liuottimet poikivat huippuinnovaation

Yhden tunnetun suomalaisen innovaation, selluloosapohjaisen muuntokuidun Ioncellin rakentaminen lähti aikoinaan liikkeelle Helsingin yliopiston professorin **Ilkka Kilpeläisen** tutkimuksesta.

Hän on vuosien mittaan kehittänyt ryhmänsä kanssa ionisia liuottimia, joita Ioncell-kuidun valmistuksessa hyödynnetään.

Hanke sai alkunsa, kun Kilpeläinen teki yhteistyötä silloisen Keskuslaboratorion KCL:n kanssa ja sai tehtäväkseen tutkia paperin kellastumista, joka johtuu paperimassaan jääneestä ligniinistä.

KCL halusi tietää, mitkä nimenomaiset kromoforit eli väriä aiheuttavat kemialliset ryhmät ovat kellastumisen takana.

”Ajatukseni oli määrittää kromoforit NMR-tekniikalla. Se kuitenkin edellyttää, että näyte saadaan liuokseen, mutta jäännösligniiniä ei suostunut liukenemaan mihinkään liuottimeen”, Kilpeläinen muistelee.

Juuri tuohon aikaan oli kuitenkin alkanut ilmestyä uusia tiedeartikkeleita ionisista liuottimista.

”Kokeilimme sellaista, ja näytehän liukeni. Eräs ulkomainen tutkija huomasi hämmästyttävän asian, että jopa selluloosa liukenee kyseiseen ioniseen liuottimeen, joten jauhettu puukin saatiin liuotettua.”

Ioniset liuottimet puolestaan tuup-

pasivat Kilpeläisen kokonaan puun ja biomassojen tutkijaksi.

Business Finlandin edeltäjän Teke-sin strategisten huippuosaamisen keskittymien eli niin sanottujen Shokien rahoituksen puitteissa kokoontui keskusteluryhmiä, joissa tutkijat tapasivat teollisuuden edustajia.

”Itse pidin esitelmän puun liuottamisesta, jolloin muutama paikalla ollut metsäteollisuusjohtaja innostui ja ryhtyi kyselemään aiheesta tarkemmin. Sitä kautta syntyi metsäklusterihankkeita, joissa kehitimme ionisia liuottimia eteenpäin yhdessä Aalto-yliopiston kanssa”, Kilpeläinen kertoo.

Läpimurto selluloosan liuottamisessa tuli vuonna 2011.

”Sittemmin olemme saaneet aikaan kokonaisen kirjon eri liuottimia, jotka toimivat myös teollisessa mittakaavassa.”

Liuotettu selluloosa muistuttaa huoneenlämmössä hunajaliuosta.

”Se on siis viskoosimaisen paksua, ja sellaista sen pitääkin olla.”

Julkisuuden valokeilaan Linnan juhlissa

Ionisten liuottimien avulla tekstiilikuitu syntyy ilman haitallisia kemikaaleja. Aalto-yliopiston kehittämässä valmis-

tusprosessissa käytettävä haitaton kemikaalikin kierrätetään.

Ioncell-kuitu sai ensimmäisen annoksensa julkisuutta, kun rouva **Jenni Haukio** kantoi kuidusta valmistettua asua vuoden 2018 presidentinlinnan itsenäisyyspäivän juhlassa.

Vuonna 2019 Ilkka Kilpeläinen puolestaan perusti Liuotin Group Oy -nimisen yrityksen, joka valmistaa pieniä määriä ionisia liuottimia.

”Yhteistyökumppanimme kykenevät tuottamaan niitä myös isompia määriä.”

KCL:n, metsäteollisuuden ja Tekesin lisäksi myös Suomen Akatemialta rahoitusta saanut tutkimus on avannut mahdollisuuksia esimerkiksi puun ”liimattoomaan liimaukseen”.

Rahoituksen saamista on Kilpeläisen mukaan helpottanut se, että hankkeen päämäärä eli tekstiilikuitujen valmistus selluloosasta on koko ajan ollut selvillä.

”Myös se oli tärkeää, että tutkimuksen alkuvaiheessa löytyi teollisia toimijoita, joita aihe kiinnosti.”

Kun tutkimusideaansa esittelee mahdollisille yhteistyökumppaneille, tarpeen on Kilpeläisen mukaan erityisesti hyvä kommunikointi.

”Tutkijan pitää puhua selkokieltä niin, että muutkin ymmärtävät. Jos mukana on useita yrityksiä, keskuste-

» » »

aivan uudesta teknologisesta suunnasta, omintakeisesta aiheesta tai sellaisesta tutkimuksesta, joka voidaan tehdä nimenomaan Suomessa”, Johanna Myllyharju vastaa.

Myllyharju sanoo, että tutkimusrahoituksen ongelmat heijastuvat jopa maamme maineeseen. Hänen mielestään Suomen pitäisi näkyä edustavana tiedemaana myös kansainvälisesti. Silloin meille saataisiin rekrytoitua hyviä tutkijoita myös ulkomailta.

Tämä ei läheskään aina onnistu.

”On saattanut tapahtua, että tšekiläinen yliopisto on löytänyt erinomaisen ulkomaisen tutkijan, joka on sitten

todennut, että saa paremman paketin muualta”, professori pahoittelee.

”Kun käyn Suomen edustajana kouksissa Euroopan molekyylibiologian laboratoriossa EMBL:ssä Heidelbergissa, tutkijat kyselevät usein suomalaisista oloista. Olisi tärkeää, että Suomi näyttäytyisi heille mahdollisuuksien maana.”

Myllyharju on huomannut, että viestit välittyvät piireissä nopeasti, sillä tietentekijät kertovat kokemuksistaan toisilleen.

”Tutkijat vertailevat. He katsovat, mikä meillä on tieteen taso, millaisia muita tutkijoita täällä on, ja onko

rahoitusta saatavilla.”

Jatkuva epävarmuus rassaa tutkijoita

Rahoituksen pullonkaula on johtanut myös siihen, ettei tutkijanura sinänsä ole enää yhtä houkutteleva vaihtoehto kuin aikaisemmin. Pätkätyö hataralla pohjalla ei nuoria kiinnosta.

On sattunut niinkin, että erittäin menestynyt tutkija on hylännyt akateemisen uran kokonaan, kun yliopistosta ei ole herunut vakituista paikkaa.

”Järjestelmään ei pitäisi kuulua jatkuva epävarmuus, eikä uratien pitäisi

**Rouva Jenni Haukio pukeutui loncell-
kuidusta tehtyyn asuun itsenäisyys-
päivän juhlassa 2018. Presidentti Sauli
Niinistö luotti perinteiseen frakkiin.**

lut on käytävä jokaisen kanssa erikseen. Siten selviää, mitkä ovat kunkin yrityksen omat tavoitteet.”

Olellainen asia on pysyä luotettavana kumppanina.

”Keskustelun pitää olla avointa, mutta asioita ei saa saattaa ulkopuolisten

tietoon. Tutkija ei siis voi suunnata tekemisistään moneen suuntaan. Sen voi kertoa, että tällainen hanke on tekeillä.”

Professori korostaa myös rehellisyyttä hankkeen aikana.

”Täytyy kertoa avoimesti, jos jokin ei toimi. Täytyy myös aina tehdä se, mitä on luvannut.”

Ilkka Kilpeläinen päätyi tutkimaan puun liuottamista, vaikka alkuperäisenä tarkoituksena oli paneutua jään-

nösligniinin kromoforeihin. Niitä ei ole vielä onnistuttu kunnolla määrittämään.

”Vaikka jäännösligniini liukeni ja värjäsi liuoksen voimakkaasti, kävi ilmi, että kromoforia oli liuoksessa niin pieni määrä, ettei sitä voitu analysoida”, Kilpeläinen naurahtaa.

”Wienin yliopistossa asiaa on kyllä sitemmin tutkittu ja päästy jo hiukan eteenpäin.”

näyttää mahdottomalta, vaikka akatemisen pyramidin portaat toki jyrkkiä ovatkin”, Myllyharju pohtii.

Tutkijanuraan kuuluu luontaisena osana liikkuvuus. Tohtorinväitöstä seuraavassa postdoc-vaiheessa tutkijoiden toivotaan työskentelevän ainakin jonkin aikaa ulkomaisten yliopistojen tutkimusryhmissä.

”Se kerryttää sekä heidän kokemustaan että näkemystään. Samalla he voivat hankkia itselleen tärkeitä verkostoja”, Myllyharju kuvailee.

Kun tieteentekijän tulevaisuus Suo-

nessa kuitenkin vaikuttaa monen mielessä yhä hämäämältä, tutkijat punnitsevat kotimaan lisäksi muitakin vaihtoehtoja silloin, kun postdoc-jakso päättyy.

Toisaalta halukkaidenkin Suomeen palaaminen on usein vaikeaa.

”Suomen Akatemialla on tarjolla nuoren tutkijan rahoitusta, ja kilpailtua rahaa voi saada EU:lta ja sen tutkimusneuvostosta.

Yliopistot itsekin rahoittavat tutkimustyötään, mutta tilanne voi silti olla monelle haastava”, Myllyharju sanoo.

Pätkätyö hataralla pohjalla ei kiinnostusta nuoria.

”Yliopistoihin on onneksi perustettu jatkuvuutta takaamaan niin kutsuttu tenure track -urapolku, mikä on askel parempaan.”

Samalla professori muistuttaa, ettei kaikkien korkeasti koulutettujen tietenkään tarvitse eikä pidä jäädä tiedemaailmaan. Työelämässä on monia muitakin paikkoja, joissa heidän osaamistaan tarvitaan.

”Olisi hyvä, että yhteiskunta, elinkeinoelämä ja yritykset näkisivät tohtoreiden todellisen arvon. Heillä on valmiudet toimia hyvinkin erilaisissa asiantuntijatehtävissä.”

» » »

Vuosi 2030 lupaa parempaa

Suomessa käytetään tutkimus- ja kehitystoimintaan noin 2,9 prosenttia bruttokansantuotteesta. Summa on OECD-maiden keskiarvon 2,5 prosentin yläpuolella. EU:n 27 jäsenmaan keskiarvo on vielä alhaisempi, noin 2,3 prosenttia.

Tutkimuksen ja kehityksen kokonaisrahoituksen eurosumma Suomessa oli vuonna 2021 ennakkotietojen mukaan hiukan yli seitsemän miljardia.

Tulevaisuus näyttää kuitenkin valoisammalta. Hallitus asetti joulukuussa tavoitteen, jonka mukaan tutkimus-, kehitys- ja innovaatio-rahitoitusta kasvatetaan niin, että se on vuonna 2030 neljä prosenttia bruttokansantuotteesta.

Hallituksen työryhmän raportin mukaan neljän prosentin tavoitteeseen ovat sitoutuneet kaikki eduskuntaryhmät.

Parlamentaarinen työryhmä esitti säädettäväksi TKI-rahoituslakia, joka määrittäisi tutkimus- ja kehitysrahoituksen tavoitetaso ja budjettimenetelyt niin, että vuoden 2030 päämäärä saavutetaan. Työryhmän jatkokausi

Helsingin yliopisto

Suomen Akatemian tuore pääjohtaja, hiukkasfysiikan professori Paula Eerola iloitsee linjauksesta, jonka mukaan tutkimus-, kehitys- ja innovaatio-rahitoituksen osuus bruttokansantuotteesta lähtee vihdoinkin nousuun.

Kaikki eduskuntaryhmät ovat sitoutuneet neljän prosentin tavoitteeseen.

on alkamassa.

Maaliskuussa 2022 Suomen Akatemian pääjohtajana aloittanut professori Paula Eerola on linjauksesta ilahtunut.

”Nykyrahoituksen ongelmana on ollut sekä kokonaistason alhaisuus että ennustettavuuden ja pitkäjänteisyyden puute”, Eerola kommentoi, kun menossa on hänen toinen työpäivänsä uudessa tehtävässä.

”Nyt ehdotetulla rahoituslailla on tarkoitus saada rahoitukseen näkymää

yli hallituskausien.”

Jos ja kun neljän prosentin tavoitteessa aikanaan ollaan, myös Suomen Akatemian rahoitusmahdollisuudet voivat kohentua.

Silloin akatemia kykenisi myöntämään rahoituksen nykyistä suuremmalle osalle saamistaan hakemuksista.

”Mietimme Suomen Akatemiassa eri rahoitusmuotojen kokonaisuutta mukaan lukien ohjelmallinen rahoitus, jonka teemasta päätetään etukäteen”, Eerola sanoo.

”Lisäksi tarkastelemme, onko rahoituskokonaisuudessa Suomen Akatemian kansainvälisen arvioinnin esiin noutamaa teknologia-aukkoa.” □

Kirjoittaja on kemian diplomi-insinööri ja tiedetoimittaja.

Veikko Somerpuro/Helsingin yliopisto

Myös professori Ilkka Kilpeläinen toivoo tutkimusrahoitukseen lisää pitkäjänteisyyttä.